

VICTORIA MUNTEAN

SUFLET ÎNSETAT

Proză scurtă

CUPRINS

6	Sponsorului meu, Alexandru Bogdan Balaș
9	Bună!
10	Capitolul I. Întâmplări reale
49	Capitolul II. Întâlnirea
88	Capitolul III. Schimbarea!
118	Capitolul IV. Schimbarea
129	Capitolul V. Timpul

Bună!

Aceasta este povestea mea 100% reală pe care am decis să o împărtășesc cu voi. Mi-am așternut sentimentele și tot ceea ce viața mi-a rezervat cum am știut mai bine, astfel încât să vă pot capta atenția și interesul pentru a putea schimba puțin mentalitatea părinților care nu mai au control asupra tinerilor adolescenți.

Vă mulțumesc!

Capitolul I. Întâmplări reale

Eram un copil naiv și fără principii, lumea mea era formată doar din membrii familiei și colegii de la școală. Nu știam să fac mare lucru pe atunci, parcă eram condamnată pe viață între patru pereți. Lumea mea era alb-negru și deseori îmi puneam zeci de întrebări fără răspuns!

Aveam o familie monoparentală, căci mama divorțase de tata, dar nu mă afecta asta. Deși îl iubeam pe tata, ne făcuse prea mult rău ca să îi mai simt lipsa. El venea adesea acasă și făcea nenumărate reprize de scandal. O agresa pe mama chiar în fața noastră – ooh, fir-ar, am uitat să menționez: mai am doi frați mai mari, Marc și Dinu!

Eram foarte traumatizați de tot războiul care ieșea între mama și tata, dar ne obișnuiserăm, căci chinul a durat destul... cât să ne-ajungă! Cel mai mult sufeream eu, fiind cea mai mică (având vârsta de 11 ani), deoa-rece mama era pentru mine punct de

reper în orice situație și adormeam mereu în suspine când o vedeam plină de sânge de la bătaia primită de la tata. Dar și pentru ea devenise ceva normal, până a ales să își pună capăt zilelor.

Era o seară liniștită când mama dispăruse de acasă. Toată lumea era în alertă, căci nu mai făcuse așa ceva până atunci. Eu plângeam și țipam, bunica o striga de îmi țiuiau urechile, Dinu făcea ture de curte, iar Marc era pe la vecini, întrebând de ea. Cum eu eram cea mai „deșteaptă” din familie, mă fac nevăzută și dispar în spatele casei. Acolo era o pădure splendidă, cu o mulțime de copaci și floricele,

unde mă mai ascundeam și eu acolo când făceam câte o boacăna și mă gândeam că acolo se ascunde și ea... Auzii un zgomot ciudat și mă îndreptai numaidecât în acea direcție. Acolo am găsit-o pe mama. Era la un pas de a întâlni o altă lume, căci avea o sfoară legată de ramura unui copac și urma să renunțe la tot.

– Mamiiiiii? Ce faci?

– Tu cum ai ajuns aici?

– Am venit să te caut!

– Nici aici nu scap de voi? Nu vă mai suport!

– Dar nu am făcut nimic; doar te căutam.

– Treci acasă, acum!

– Bine!

Mă bucurase însă că am reușit să îi sabotez manevra și am ajuns la timp, înainte de nenorocire. În timp ce mă îndepărtam, auzeam suspinele ei urmându-mă.

Dar chiar și așa întrebările mele încă așteptau un răspuns. Aveam mare nevoie de cineva care să mă asculte măcar o dată.

Tot ce îmi doream era o familie normală. Nu mai suportam atâta agresivitate, atâtea injurii, atâta umilință. Dar totul s-a sfârșit în ziua în care mama mi-a explicat procedura de divorț și toate urmările noastre. A trecut aproape o lună și sosi și ziua

mult așteptată... iupiiii, mama scapă de tata! Da, mă bucuram, căci nu mai puteam să o văd uitându-se în oglindă la rănille provocate de el. Tot divorțul a decurs destul de repede și ne-am mutat într-un oraș la aproximativ 25–30 km distanță de tata. Mama a ales în așa fel, încât să nu ne fie greu să îl vizităm. Dar Dinu, spre uimirea tuturor, a ales să rămână cu el... De ce? Asta mă întreb și acum. Eram atât de afectată psihic, încât plângeam în somn și îmi era frică de orice gest brusc făcut de cineva. Dar asta nu era tot. Nu mă mai puteam integra în societate; nu mai puteam să mă bucur de copilărie; iar în timp

situația s-a înrăutățit grav. După câteva luni de zile, mama și-a reîntâlnit marea dragoste din adolescență. Nu credeam că va mai accepta un alt bărbat în viața ei, dar surpriză! Părea foarte încântată să îl revadă, așa că eu mă simțeam dată la o parte în unele situații.

– Leon?

– Da, chiar eu!

– Nu pot să cred... A trecut atâta timp.

– Da! Cum ești? Văd că ai copii...

– Da! am trei copii minunați; dar tu?

– Am divorțat și m-am întors în oraș!

– Și eu am divorțat de curând!

– Vreo minune?

– Niciodată nu știm ce ne rezervă viitorul...

– Nu te contrazic!

Iar eu gândeam ceva de genul... sigur o să se combine și o luăm de la capăt! Apoi am plecat în parcul de vizavi; oricum eram în plus, marea dragoste a revenit...

După câteva ore ne întoarcem acasă și începe mama cu poveștile ei de iubire:

– Vrei să îți spun despre el?

– Ah, nu, nu e nevoie!

– Insist!

– Bine te ascult...